

[Socialministeren]

Jeg vil godt understrege, at det, ligesom når der er tale om anbringelse, altid må være de konkrete forhold i det enkelte tilfælde, som er bestemmende for omfanget af og formen for samværet, for vi kan vel alle være enige om, at hensynet til barnet må veje tungest. Det er da også min opfattelse, at man ude omkring i kommunerne er klar over værdien af at opretholde barnets kontakt med andre end forældrene og, i det omfang det er muligt, lægger vægt på at sikre dette samvær.

Nu er det jo sådan, at nogle konkrete sager umiddelbart kan give pårørende anledning til at kritisere de afgørelser, der træffes af sociale myndigheder. Her står myndighederne i og for sig i en utilfredsstillende situation, fordi de naturligvis gerne ville fortælle om deres gode grunde til at handle på en bestemt måde i en konkret sag, men er afskåret herfra på grund af tavshedspligten. Den situation mener jeg imidlertid at myndighederne må leve med, og jeg finder ikke tilstrækkeligt grundlag for at ændre på det.

Samtidig må vi nok også erkende, at der er mennesker, der føler afmagt over for systemet, når de fornemmer, at der bliver truffet afgørelser hen over hovedet på dem som slægtninge, f.eks. bedsteforældre. Her mener jeg at der kan gøres noget fra de kommunale myndigheds side for at mindske denne følelse af afmagt ved, at kommunerne i høj grad orienterer slægtninge om, hvorfor de handler, som de gør, vel at mærke uden at bryde deres tavshedspligt. Det kan i de konkrete situationer være ganske vanskeligt, men bør ikke desto mindre søges gennemført så langt som muligt.

Jeg vil til slut gerne nævne, at spørgsmålet om eventuelt at gennemføre ændringer i de gældende bestemmelser om foranstaltninger over for børnefamilier med særlige behov for tiden er genstand for nærmere undersøgelse og vurdering i Udvalget om de retlige rammer for indsatsen over for børn og unge. Det er det udvalg, der blev nedsat i sommeren 1988, det såkaldte Graversen-udvalg. Udvalget forventes at komme med sin betænkning i august 1990. Problemerne omkring barnets ret til at opretholde forbindelsen til sin slægt indgår også i udvalgets arbejde. Folketingsdebatten her i dag vil naturligvis også indgå i udvalgets overvejelser – ligesom det allerede aftalte orienteringsmøde mellem Folketingets Socialudvalg og professor

Graversen. Det er jo aftalt til afholdelse i februar måned.

Når udvalget er kommet med sin betænkning, vil jeg nærmere overveje, hvilke ændringer vi vil søge gennemført.

Jeg vil gerne efter at have hørt hr. Glønborgs begrundelse for denne forespørgsel opfordre til, at vi i dag kan få en debat uden fremførelse af konkrete eksempler. Det tjener ikke noget formål.

*Forhandling***Glønborg (KRF):**

Jeg må naturligvis på forespørgernes vegne sige tak for den besvarelse, vi har fået på de to ministres vegne, men jeg vil godt sige med det samme, at jeg egentlig mere føler, at det var besvarelsen af et spørgsmål, der lød: Hvordan er reglerne i denne situation? – end at det var svar på spørgsmålet: Hvad vil ministeren gøre for at forbedre samskillet?

Jeg kan være helt enig med socialministeren i den sidste bemærkning, om, at nu skal vi passe på, at vi ikke her giver os til at diskutere konkrete tilfælde. Det er helt klart, at det skal vi ikke gøre i denne sag. På den anden side kan en debat være så svævende, at den mister jordforbindelsen, hvis man ikke med et par eksempler får anskueliggjort, at der faktisk er kød på problemet. Jeg trak et par eksempler frem, og jeg har en mappe dernede med mange flere. Socialministeren ved om dem, for en række af de henvendelser, som jeg har fået, har socialministeren også fået, og vi har talt om nogle af dem. Og en masse har man kunnet læse i aviserne.

Derfor føler jeg egentlig også, at der er eksemplifikationer nok til, at vi ikke behøver at trække flere enkelttilfælde frem, og det skal jeg derfor undlade at gøre. Men jeg vil gerne præcisere, at de altså eksisterer, og når jeg skal følge henstillingen om ikke at trække eksempler frem, vil jeg altså ikke imødegås med en påstand om, at de nok ikke eksisterer, for så er jeg nødt til at dokumentere, at de eksisterer.

Jeg føler mig lidt provokeret til at sige det her i indledningen, netop fordi den besvarelse, jeg fik, gik så meget på, at vi har nogle regler, og at de er gode nok. Jeg vil gerne holde fast ved det, som jeg sagde i min begrundelse, nemlig at vi ikke ønsker at gå i krig med alt og alle. Og jeg vil gerne gentage her, at der foregår masser af